

Arnhem, 20 februari 2022

Lieve Valentijn,

Het is weer tulpentijd!

De dag na jouw naamdag kocht ik twee bossen voor mijn vrouw,
te laat, zou de kniesoor zeggen,
maar voor mij kwamen de tulpen precies op tijd.

Want,
de dagen dreigden in een vacuüm te raken,
de seconden niet vooruit, niet achteruit te tikken

en om mij heen wees weinig op vooruitgang:

Ik zag nog kerstlampjes hangen op balkons,
in voortuinbomen en aan balustrades.

Alsof de bewoners van deze huizen
ook de resten van het kerstdiner,
oudbakken oliebollen en flessen
met bodempjes dooie champagne
nog in de voortuin hadden staan

beschimmeld, rottend,
van alle hoop verlaten.

Ik zag nog vergeelde naaldboompjes
in plastic potten bij de stoerand staan.

Veel kan ik verdragen,
het uitvallen van dennen,
dovende sterren, de kerststal
kan ik met droge ogen
op zolder zien verdwijnen, daar ben ik
werkelijk hard in.

Maar een kerstboom in februari,
vergeeld, uitgevallen,
in een plastic pot, nee!

Ook de extra grote glasbak staat er nog,
die in december achter de supermarkt,
naast het kleintje wordt geplaatst en
in normale tijden met nieuwjaar weer wordt weggehaald.

Dit jaar volgt op de *dry january*
een *very very wet february*.

Het is nog maar de vraag of die extra grote glasbak
een maatregel is
die ook verdwijnt met de versoepelingen.

Toen ik nog dronk
en tussen de glazen door
hoopte op een vlaag van inspiratie
vergat ik elk briljant idee
dat ik misschien wel had bedacht,
in iedere ochtend die volgde op de nacht
met een kop van hout
en een tong van as.

Het roken mis ik niet,
het drinken soms nog wel,
al weet ik dat dat heimwee is naar een verspilde tijd.

Gelukkig gaan de tulpen nu weer bloeien,
verdringen de krokussen de sneeuwkllokjes,
verschijnen groene puntjes aan de takken.

En beginnen de seconden weer langzaam te lopen.

Ja.

Het is weer tulpentijd.

ⁱ Naar *Jonge Sla* van Rutger Kopland